

0227 – 27. februar

Salig er det menneske som Herren aldri tilregner synd. Rom 4: 8.

Hør! «.. det menneske som Herren aldri tilregner synd» –! Finnes det noe slikt menneske på jorden? Og i tilfelle: Hvor finnes han? Har du sett et slikt menneske?

Erkjenn at vi ikke riktig tror Guds ord!

Et så lykkelig menneske ville jeg gjerne treffe, en som har et slikt forhold til Gud at Gud aldri tilregner ham syndene hans. Og hvem er det som er så lykkelig?

Apostelen sier det er den samme som «den som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger», og den «som har fått sine lovbrudd tilgitt, og som har fått sine synder dekket over».

Men hvordan er et slikt lykkelig menneske? Hva er det som kjennetegner et slikt menneske? Hva kan jeg kjenne slik en på? Det vil jeg jo gjerne vite, for å prøve om til og med jeg kunne være, eller i alle fall bli, så lykkelig et menneske.

Apostelen sier (v. 5) at det er en som kjenner seg ugudelig, og derfor ikke finner trøst i kristelig aktivitet og gjerninger, men bare tror på «ham som rettferdiggjør den ugudelige».

Samme kjennetegn ser vi David gir på det salige menneske som Gud ikke tilregner syndene. Han beskriver ham som en som hadde hatt en falskhet i sin ånd, som gjorde at han innfor Herren tidde om sin synd. Men så hadde denne falskheten måtte vike. Og nå var situasjonen den at han kunne si til Herren: «Min synd bekjente jeg for deg, og min misgjerning har jeg ikke dekket over».

Det lærer oss først og fremst at dette ikke er et stolt menneske som ennå ikke er bøyet av Gud. Det er ikke en som ennå har sin tilfredsstillelse i kristelig aktivitet, og ikke har noen trang til nådestolen.

Slike mennesker spiller en falsk kristendom for Guds øyne. Bærer fram for ham sine offer av gode gjerninger, inderlige, daglige andakter, kristen virksomhet, bønner osv.

Men de tier om syndene sine. For de opplever heller ikke disse som noe skremmende. Eller de viker bevisst unna dette spørsmålet, for å kunne fortsette i synden, – slik tilfellet ser ut til å ha vært med David «så lenge han tidde» om syndene sine innfor Herren. – En tilstand han betegnet som «svik i sin ånd».

Det første som ligger i Davids: «Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren», er at denne falskheten, eller «svik i hans ånd», er drevet bort. Men i denne bekjennelsen ligger for det andre at han søker redningen i Guds nåde.

For den som ikke har noen som helst tro på Guds nåde, han trekker seg unna Gud og tier om synden. Han kommer ikke fram for Gud med sin bekjennelse. Det er dette Kristus vil lære oss gjennom sin omgang med fattige syndere. De kom til ham redde og ofte skjelvende av angst. Likevel sa han til dem: «Din tro har frelst deg!». Det er altså alltid tro i det hjertet som ikke fortsatt kan holde seg borte fra nådestolen.

Er nå dette din situasjon, – er dette skildringen av deg som leser dette? Da er akkurat du det salige mennesket som Herren aldri tilregner synd. Så elendig, syndig og uverdigg du enn må være, så lever du i en vedvarende nåde og vennskap hos Gud. Du er et nådebarn som Gud aldri vil dømme etter loven, aldri vil tilregne syndene dine. Han ser dem nok, men sier: Jeg tilregner deg dem ikke, fordi du tror på min elskede Sønn, og jeg har gitt ham som en nådestol for verden.

Det er virkelig alvor i den store guddommelige sannheten; at de som tror er et folk som Herren aldri tilregner synd. Hvis du så kjenner på mye synd, så glem aldri hva denne teksten taler til deg. Her heter det ikke: Salig er det menneske hvor Herren aldri finner noen synd.

Men slik lyder det: «Salig er det menneske som Herren aldri tilregner synd». Her sies det ikke: Salige er de som ingen lovbrudd har begått. Men: «salige er de som har fått sine lovbrudd tilgitt».

Men så gjelder det da at vi med en fast tro holder oss til slike Guds ord, og ikke lar oss forville av hva vi måtte synes eller føle. De sørgeligste opplevelser av syndens herjing med oss, og de frykteligste stormer av innvortes nød eller utvortes angrep, kan ikke tilintetgjøre denne Guds sannhet: At Gud forlater, og tilregner ikke synden. Han lar sine barn få leve under en evig nåde.

Se på den mannen som nettopp uttalte de ordene Paulus siterer her. Se på Davids historie! Se for en nåde han fikk, – men også de fryktelige fallene han fikk oppleve! Se det store kallet han fikk, som Kristi forbilde og stamfar, fra gjetergutt opphøyet til Israels konge og profet. Legg merke til Guds vitnesbyrd om ham (1Sam 13: 14), og det som strømmer ut fra hans eget hjerte i Salmene. Han hadde fått stor nåde og et hjerte som brant for Herren.

Men hva hadde han ikke vært gjennom! Satan hadde siktet ham fryktelig. Syndens utbrudd hadde ført ham i fall og overtredelser. Les om den anger og syndenød han kom i, innfor Gud. Se hvordan straffen innhentet ham, og de store ydmykelsene han måtte oppleve. Men se så også hans anger og gråt for Herrens åsyn, – «for mine synders skyld» sier David.

Og likevel forkaster ikke Gud ham helt. «Han anklager», sier David, men «ikke for alltid», og «holder ikke evig fast på vrede». «For så høyt som himlene er over jorden, så stor er hans nåde mot dem som frykter ham».